

Een beetje geven en een beetje nemen

(Accommodations)

Blijspel in drie bedrijven

door

NICK HALL

vertaling

Lies Sotthewes

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN BEETJE GEVEN EN EEN BEETJE NEMEN - ACCOMMODATIONS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NICK HALL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

TRACY
LEE
PAT
BOB

DECOR:

Het toneel laat de grootste kamer van een twee-kamer-appartement zien. Er is een voordeur en een doorgang naar de slaapkamer. De keuken is in een hoek van de kamer. Er staat een oude koelkast, een oud fornuis en onder een scharnierende aanrechtplank een oude badkuip. Er is geen gootsteen. De keuken is op geen enkele manier afgescheiden van de rest van de kamer. De kamer is onaantrekkelijk ingericht met meubels verzameld van de straat. Er staat een bankje dat in een bed kan worden veranderd. Er zijn geen extreem rare dingen in de kamer. Voor de doorgang naar de slaapkamer hangt een gordijn met daarvoor een kralengordijn. De kamer is niet aantrekkelijk.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opgaat is het toneel leeg. Er rinkelt een onzichtbare telefoon. Op het zelfde moment horen we dat de sleutel in het slot van de voordeur wordt gestoken. De deur gaat open en Tracy komt binnen met een koffer en een weekendtas. Hij is een aantrekkelijke, jonge student. Hij doet de deur dicht en hoort de telefoon overgaan.

Tracy: Iemand thuis? *(nog met zijn bagage in de hand loopt hij door de kamer op zoek naar de telefoon. Hij gaat naar de slaapkamer, komt even later terug zonder bagage en volgt hand over hand het spoor van het telefoonsnoer. Het spoor leidt hem langs verscheidene meubelstukken naar de keuken. Stomverbaasd vindt hij tenslotte de telefoon in de badkuip. Hij neemt de hoorn op)* Hallo.... Nee, met Tracy.... Tracy Varetta... Ik ben de nieuwe kamergenoot... Nee, Pat is er niet. Er is niemand, behalve ik... Ik ben net aangekomen... Net precies.... Ja, ik ben student... Psychologie... Nou, op dit moment bestudeer ik de gevolgen van lucht- en milieuvervuiling op een overbevolking van ratten... Ben ik daarvoor op de juiste plaats terechtgekomen? Hoezo?.... Ja, ik zal Pat zeggen dat u gebeld hebt.... Oké, ik zal het hem zeggen. *(legt op, zet de telefoon terug in de badkuip, realiseert zich wat hij doet en zet hem op een tafel. Hij gaat naar de slaapkamer en komt bijna onmiddellijk terug met een handdoek en een toilettas. Hij doet onder het lopen zijn jasje uit. Hij begint zich uit te kleden en heeft zijn das af en zijn schoenen uit en de knopen van zijn overhemd los als de telefoon weer gaat. Hij neemt op)* Hallo, Pat is er niet en Lee ook niet... Oh, Brian, ik ben hier net. *(droog)* Ik wil je nog even bedanken voor het aanbevelen van dat Kamerbemiddelingsbureau.... Het appartement? *(kijkt rond)* Het is... Het is.... Het is armoedig. Twee kamers...Nee, niet twee kamers en een badkamer- twee kamers....Die heb ik nog niet ontmoet. Met z'n drieën. Pat woont hier al langer en Lee en ik komen er vandaag bij in. Zeg, ik wou me net even oprissen, dus als je... Wat?... Ja, het meeste heb ik. Bijna alles, behalve de tv en nog een koffer... Nu? Ik wou vanavond komen... Je moet beslist vandaag nog de stad uit? ...*(begint zich weer aan te kleden)* Twintig minuten!... Je bent gek. Dat haal ik niet.... Oké, ik neem wel een taxi... Ja, met de ratten gaat het uitstekend, dank je... Nee, Jackson is niet meer onder ons.... Zijn moeder heeft hem opgegeten... Waarom moet ik oppassen? ...Ik weet dat het hier ook overbevolkt raakt, maar ik woon samen met twee andere gozers, niet met mijn moeder. Leg die telefoon nou eens neer. Tschüsz. *(hangt op. Tracy heeft zijn kleren weer aan. Hij smijt zijn handdoek en toilettas in*

de slaapkamer en begint zijn schoenen aan te trekken. Als hij er een aan heeft wordt er op de voordeur geklopt. Met een uitroep van ergernis trekt hij de tweede schoen half aan en hobbelt naar de voordeur. Hij doet open. Lee Schallert, een aantrekkelijke vrouw van in de dertig staat buiten. Tracy blijft niet staan maar duwt Lee opzij) Ze zijn allemaal weg. (gaat af. Lee kijkt hem een ogenblik verbaasd na en gaat dan naar binnen. Ze heeft een handtas en een grote open reistas bij zich. Ze kijkt vol afschuw het appartement rond. De voordeur staat nog open. Ze pakt een braadpan en een klokje uit haar reistas. Ze zet de pan op het fornuis en de klok waar het uitkomt. We horen Pat achter het toneel roepen)

Pat: Ik kom zo, Simon. *(Lee ziet een kakkerlak en springt geschrokken opzij. Ze pakt een krant of zo iets en begint er achteraan te jagen. Het beest ontkomt naar de voordeur. Net als Lee, op handen en knieën, haar hand opheft om hem op de drempel te raken verschijnt Pat in de deuropening en stampt hem dood. Pat is een meisje van voor in de twintig, op dit moment gekleed als Shirley Temple, inclusief de pijpenkrullen en de make-up. Ze heeft een heel grote lollie en een kleine kruidenierszak bij zich die ze gauw neerzet) Hai, ik ben Pat. (pauze. Lee is stomverbaasd) Jij bent zeker een van de nieuwe kamergenoten, Lee of Tracy. Waarom staar je me zo aan?... (realiseert het zich) Oh, gossie, sorry. Dit is mijn kostuum voor de show waarin ik meedoe. Nou, welkom in je nieuwe huis. Drie vrijgezellenmeiden in een appartement in New York. Staat het je aan?*

Lee: Ik vind het afschuwelijk.

Pat: Vanuit dit raam hier hebben we vrij uitzicht op zeven brandtrappen.

Lee: Ze zeiden dat het gemeubileerd was.

Pat: Dat is het toch ook. *(wijst)* Daar is de slaapkamer. *(Lee kijkt)*

Lee: We zijn met z'n drieën.

Pat: Er is een tweepersoonsbed en *(wijst naar de bedbank)* die kun je uitklappen.

Lee: Waar is de badkamer?

Pat: Nou, hier hebben we een heel handige combinatie van bad en gootsteen.

Lee: Het bad in de keuken en nergens een gootsteen?

Pat: Ik vind mijn omschrijving aardiger.

Lee: En waar is het toilet?

Pat: *(wijst voorbij de voordeur)* Buiten.

Lee: Wat? Buiten?!

Pat: Buiten. De eerste deur links in de hal.

Lee: Niet te geloven dat ik hiervoor een huis met twee verdiepingen heb opgegeven.

Pat: Je zult het hier heerlijk vinden.

Lee: Ik vind het ook heerlijk in het Central Park, maar daarom wil ik er nog niet slapen.

Pat: We zullen het een beetje opknappen. Ik ben Pat Murray.

Lee: Lee Schallert. (*schudden handen*) Ik had geen idee wat me te wachten stond.

Pat: Nee, het kamerbemiddelingsbureau geeft niet veel informatie. Ze zeiden dat Tracy nog studeerde, maar over jou zeiden ze niks.

Lee: En ik dacht dat het appartement ...

Pat: Mooier zou zijn?

Lee: (*haastig*) Groter. Ik dacht dat het twee kamers plus badkamer was.

Pat: We zullen ons wel redden. Drie vrijgezellen meisjes in een appartement. Wat hebben we nodig? Een plek om te slapen en iets waar je je slipjes kunt wassen. Ik ben actrice...bijna...Ik studeer nog en doe audities en als het nodig is werk ik parttime.

Lee: Hoelang woon jij hier al?

Pat: Drie maanden.

Lee: En heb je al eerder huisgenoten gehad? Voor Tracy en mij?

Pat: Negen.

Lee: Negen?!

Pat: Niet allemaal tegelijk. Het viel nog best mee; vijf betaalden inderdaad hun gedeelte van de huur. Maar ik werd op den duur duizelig van die snelle wisselingen. Daarom ben ik naar het bemiddelingsbureau gegaan, om meisjes te krijgen die wat langer zouden blijven. Het bureau controleert de inschrijvingen, dan weet je tenminste dat ze zijn wat ze zeggen dat ze zijn.

Lee: Ik heb ze voorgelogen. (*pauze*)

Pat: Waarover?

Lee: Ik heb gezegd dat ik ongetrouwd was. Nou ja, dat ben ik ook. Ongetrouwd met echtgenoot.

Pat: Hoe zit dat?

Lee: Ik ben bij mijn man weggegaan.

Pat: Wanneer?

Lee: Vanmorgen. Ik was het al lang van plan, maar vanmorgen ben ik dus vertrokken.

Pat: Weet hij waar je zit?

Lee: Nee. Ik heb geen adres of telefoonnummer achtergelaten. Alleen Miriam, mijn beste vriendin, weet dat ik hier ben.

Pat: Wat is hij voor een type?

Lee: Bob? Erg aardig. Warm, intelligent, knap, amusant.

Pat: Ja, dan kan ik me voorstellen dat je bij hem bent weggegaan.

Lee: Het is moeilijk uit te leggen.

Pat: Hou je van hem?

Lee: *(pauze)* Ik weet het niet.

Pat: *(vrolijk van onderwerp veranderend)* Ze weet het niet! Als ik verliefd ben weet de hele wereld het. Bij mij is het altijd van ik-volg-hem-tot-het-eind-van-de-wereld-met-hem-wil-ik-oud-worden. Als ik verliefd ben staat de aarde stil en is het voor eeuwig. Vorige week overkwam me dat drie keer.

Lee: En?

Pat: Ze werden ook verliefd op mij, en dan is er geen lol meer aan. Trouwens ik moet nog een carrière opbouwen.

Lee: Zeg, toen ik binnenkwam ging er net een jongen weg. Wie was dat?

Pat: Dat kunnen er zoveel geweest zijn. Heel veel vrienden hebben een sleutel.

Lee: Nou ja, ik ben blij dat ik hier ben. *(kijkt rond)* Niet dat ik er zo verrukt van ben, maar toch...

Pat: Je hebt niet veel bagage bij je.

Lee: Dat komt nog. Iemand komt het straks brengen.

Pat: Wat doe jij?

Lee: Ik ben lerares. Invalkracht.

Pat: Je zou parttime in een warenhuis moeten gaan werken. Net als ik. Talentenjagers ontdekken bijna nooit een leraar, en al helemaal geen invalster.

Lee: Ik heb geen talenten en ik wil ook niet ontdekt worden. Ik ben geen Zuidzee-eiland.

Pat: Bekijk het maar van de vrolijke kant. Hoe slechter de situatie, hoe leuker. Begrijp je wat ik bedoel?

Lee: Zo van als je maar lang genoeg naar dit appartement kijkt, dan begin je vanzelf hysterisch te lachen? Dat geloof ik direct.

Pat: Dat bedoel ik niet. Het is meer een houding. Misschien komt dat door het kostuum.

Lee: Het is heel mooi.

Pat: Dat heb ik van de huisbaas.

Lee: Verhuurt hij kostuums?

Pat: Nee, hij draagt ze.

Lee: Draagt de huisbaas zo'n kostuum?

Pat: Op het ogenblik niet. Hij zit nu in zijn Dorothy Lamour periode.

Lee: Wat houdt dat in?

Pat: Ik weet het niet. Sarongs en inlandse jongens, denk ik. Hij heeft kasten vol met de prachtigste kleding.

Lee: Het is maar goed dat ik geen prachtige kleding heb. Ik zie hier geen enkele kast.

Pat: Weet je, de kostuums van Simon - Simon is de huisbaas- zijn

kostuums helpen echt om je helemaal in een rol in te leven. En zijn appartement is vlak naast het onze, dat komt dus goed uit. Dat doet me er aan denken, ik heb beloofd dat ik hem zou komen helpen met uitzoeken. Hij wil me wat spullen geven die hij niet meer gebruikt.

Lee: Ik ben heel nieuwsgierig naar Tracy. Hoe ze zijn zal.

Pat: Ben je gewend om met anderen een kamer te delen?

Lee: Ik ben niet gewend dat ze theewater scheppen uit het bad als ik er in zit.

Pat: Nou, laten we maar hopen dat we niet zo'n griezel-griet krijgen. Ik kan veel verdragen, maar geen engerds. Daar zitten er al genoeg van in dit flatgebouw. Simon vertelde me dat er hierboven zo'n bleke, magere vent woont. Hij is heel lang en altijd in het zwart, van top tot teen in het zwart met zo'n wijde zwarte cape. Overdag gaat hij nooit uit en wekenlang zien ze hem helemaal niet.

Lee: Misschien werkt hij 's nachts.

Pat: Of verandert hij in iets anders. Waarom zou hij deze flat gekozen hebben?

Lee: Die zal hem wel aan de begraafplaats in zijn geboortedorp herinneren.

Pat: "La via del tren subterraneo es peligrosa".

Lee: Wat betekent dat?

Pat: Spreek je geen Spaans?

Lee: Nee.

Pat: Dat betekent "Hoed u voor het duistere dat in het donker rondwaart".
(er gaat een zoemer)

Lee: *(geschrokken)* Wat is dat?

Pat: De voordeur beneden. Je moet op die knop daar drukken, dan gaat-ie open. Dat zal Tracy zijn.

Lee: Of mijn spullen.

Pat: *(drukt op de knop)* Zeg, ik blijf niet lang weg. Ik ben even hiernaast, bij Simon. *(gaat af. Laat de deur open. Lee haalt nog een paar dingetjes uit haar reistas en zet ze op de daarvoor geschikte plaatsen. Ze haalt een meetlint tevoorschijn, rolt het af om het raam op te meten, bedenkt zich en legt het neer. Ze pakt een groot knuffelvarken uit en zet dat ergens neer. Ze begint de spullen uit de boodschappenzak van Pat uit te pakken en in de koelkast en andere kasten op te bergen)*

Bob: *(van achter het toneel)* Hallo? Lee? *(Lee herkent zijn stem en wil hem niet ontmoeten. Ze kijkt rond, gaat naar het raam, maar kan het niet open krijgen. Bob Schallert komt binnen. Hij is een aardige man, ongeveer even oud als Lee)* Ah, daar ben je.

Lee: *(quasi onverschillig)* Oh, hai, Bob.

Bob: Wat doe je hier, in Gods naam?

Lee: Ik woon hier.
Bob: Sinds wanneer?
Lee: Sinds een minuut of tien. Hoe wist je waar ik was?
Bob: Dat heeft Miriam me verteld.
Lee: Hoe heb je dat uit haar gekregen?
Bob: Met vijf Martini's.
Lee: Wat kom je hier doen? Waarom kom je hier zo binnenstormen?
Bob: Ik kom hier niet binnenstormen. Ik heb op iedere bel gedrukt en ben in het donker naar boven gekropen.
Lee: Waren de lampen in het trappenhuis uit?
Bob: Nee hoor, drie verdiepingen lager verlicht een vijftienwatts lamp het hele trappenhuis!
Lee: Jij hebt lef, hoor. Dit is mijn huis.
Bob: Nou, aangezien ik jouw man ben is dit dus ook mijn huis. Wat moet ik eigenlijk betalen voor die varkensstal?
Lee: Geen cent. En het is geen varkensstal.
Bob: Voor zover ik me herinner ben ik vanochtend opgestaan, heb ontbeten en ben toen, net als anders, naar mijn werk gegaan.
Lee: Bob, ik ben bij je weggegaan.
Bob: Ik kwam vroeg thuis van mijn werk, vond een briefje dat er een gehaktschotel in de koelkast stond en of ik de planten water wilde geven.
Lee: Ik ben bij je weggegaan.
Bob: Ik ben helemaal teruggedreden naar de stad, naar Miriam en hoorde dat je bij me weg was gegaan. Wat moet dat betekenen, je bent bij me weggegaan?
Lee: Ik heb het je vanochtend bij het ontbijt gezegd.
Bob: Niet waar.
Lee: Wel waar.
Bob: Wat zei je dan?
Lee: Ik zei "we kunnen zo niet doorgaan, Bob. Ik ga weg."
Bob: *(na een kleine pauze)* En wat zei ik toen?
Lee: Jij zei, "'t Is niet te geloven, maar de Giants gaan naar New Jersey."
Bob: Nou ja, je weet hoe ik 's morgens ben.
Lee: Ik weet hoe je altijd bent. Daarom ben ik weggegaan.
Bob: Wees eens redelijk. Het was nog maar half acht en ik had nog tien minuten voor ik naar mijn werk moest. Wat is er nou aan de hand?
Lee: Ik wil er niet over praten.
Bob: Niet over praten! Je moet er over praten. *(pauze)* Oké, dan praten we er niet over. Maar als ik het raad, zeg je het dan? *(pauze)* Kijk niet zo somber. De wereld vergaat niet, hoor. Onze wereld kennelijk wel, maar **de** wereld niet. Zeg eens iets aardigs.

Lee: Lekker weer, hè?

Bob: (*werpt een blik uit het raam*) Hoe kun jij dat nu weten? Je ziet alleen maar brandtrappen vanuit dit raam. Honderden brandtrappen.

Lee: Zeven.

Bob: (*ongelovig*) Meer niet? Wat vragen ze voor dit hok?

Lee: Honderd vijfendertig dollar.

Bob: En wat krijg je daar allemaal voor?

Lee: Alles wat je hier ziet plus het recht op privacy. Het recht om een zelfstandig mens te zijn en te gaan en te staan waar ik wil.

Bob: (*kijkt rond*) Als ik jou was, zou ik gaan.

Lee: Ik wou dat je dat deed.

Bob: Jij kunt geen honderd vijfendertig dollar betalen.

Lee: Ik woon hier met een paar kamergenoten.

Bob: Kamergenoten! Jezus, je bent een getrouwde vrouw.

Lee: Iedereen maakt wel eens een fout.

Bob: Ja, maar niet om half acht 's ochtends.

Lee: Je snapt het niet.

Bob: Wacht even. Ik doe mijn best. Vanmorgen bij het ontbijt besloot je opeens om mij en ons huis met acht kamers in een mooie buurt te verlaten omdat je meer privacy wilde hebben. Daarom ben je dus verhuisd naar een kamer van drie bij drie in een achterbuurt, die je moet delen met een stel kamergenoten.

Lee: Twee. Ik woon hier met nog twee meisjes.

Bob: Slechts drie mensen in zo'n mooie, ruime kamer? Jullie zullen elkaar in geen dagen tegenkomen.

Lee: Spot er maar mee. Makkelijk hoor!

Bob: Dat is helemaal niet makkelijk. Dat is zelfs moeilijk. Zoals ik me nu voel, zou ik makkelijk een moord kunnen begaan. Waar is de badkamer?

Lee: Welk gedeelte?

Bob: Dat heb je niet genoemd.

Lee: Hier is het bad.

Bob: Schitterend. En de wc?

Lee: Buiten de kamer.

Bob: Geweldig. Het echte, oude Amerika. Bij mijn grootmoeder was de wc ook buiten. Alleen woonde ze niet in Manhattan, in een flat, maar op het platteland. Heb je je verstand verloren?

Lee: Helemaal niet. Ik heb mijn verstand eindelijk teruggekregen en ik ben nu een stuk gelukkiger.

Bob: Had me maar verteld wat jou gelukkig maakt. Dan had ik iedere keer als jij een beetje down was, wat vuil op de vloer kunnen gooien.

Lee: Gelijk met je sokken zeker.

Bob: Laat mijn sokken nou maar zitten.

Lee: Dat doe ik ook. Voor goed. Net als je overhemden en je onderbroeken en die belachelijke suède hoed met dat kwijnende kanarieveertje.

Bob: Fazantenveer.

Lee: Voor mijn part is het een veer van een Dodo.

Bob: Die zijn uitgestorven.

Lee: Geen wonder dat het zo'n kwijnend veertje is. Of misschien is het alleen maar zo gaan hangen omdat het die oude, versleten trui van je zat is. Waarom koop je toch geen nieuwe kleren?

Bob: Sorry, Piet Zoomer. Verkeerd verbonden; ik dacht dat ik met mijn vrouw sprak.

Lee: Noem mij niet zo.

Bob: Hoe?

Lee: Jouw vrouw. Ik heb een naam, ik ben een persoon, niet een van jouw bezittingen, zoals jouw huis, jouw auto, of jouw kantoor.

Bob: Je vergeet iets. Mijn inkomen, waar jouw huis van betaald wordt en jouw kleren, jouw eten, jouw ellenlange telefoongesprekken met jouw moeder met haar neuspoliepen.

Lee: Nu niet meer.

Bob: Oh, heeft ze die eruit laten halen? In welk ziekenhuis? Dan zal ik haar wat sturen: bloemen of fruit. Of de telefoonrekening van vorige maand.

Lee: Ik woon nu hier. Ik ga in mijn eigen onderhoud voorzien.

Bob: En wat moet ik dan doen?

Lee: Je bent een grote jongen. Ga iets nuttigs doen. Manden vlechten of zo.

Bob: Hoezo? Ik ben niet gehandicapt.

Lee: Je hoeft niet gehandicapt te zijn om manden te vlechten.

Bob: Nee, maar het zou wel helpen. (*geïrriteerd*) Wat is er verdomme toch aan de hand?

Lee: (*snauwt*) Je luistert niet.

Bob: Wacht eens even. Gisteravond was alles nog normaal. Jij warmde voor de derde keer die tonijnschotel op en daarna gingen we tv zitten kijken.

Lee: Fout. Jij ging tv zitten kijken. Ik deed de afwas, maakte de keuken schoon en streek jouw overhemden.

Bob: Oké. En daarna ging je tv zitten kijken.

Lee: Niet waar. Tegen die tijd waren de Giants aan het honkballen. Jij bleef daar naar kijken en ik heb een brief aan jouw moeder geschreven. Heb je ooit wel eens gedacht, dat er iets op kon zijn wat ik graag wilde zien? Ik ben ook een mens, hoor!

Bob: Ik heb nooit iets anders gedacht...tot vandaag. Je was fantastisch.
Een geweldige echtgenote.

Lee: En wat ben ik nu?

Bob: (*niet als compliment bedoeld*) Een vrouw.

Lee: (*opstandig*) Ik ben een vrouw.

Bob: Dat is niks om trots op te zijn.

Lee: Waarom niet?

Bob: Het is geen verdienste. Sommige mensen komen dom ter wereld of ongezond, en sommigen als vrouw.

Lee: Je bent een seksist!

Bob: Ik ben net zo normaal als een ander.

Lee: Ik heb niks te maken met een ander. Ik ben een zelfstandig mens, ik verdien mijn eigen kostje en ik woon hier alleen.

Bob: En die kamergenoten dan?

Lee: Ik heb er nog pas één ontmoet. Pat...nog wat; dat weet ik niet meer.

Bob: Hoe is ze?

Lee: Erg aardig. Ik heb haar maar even gezien. Vlak voor jij kwam.

Bob: Hoe oud is ze?

Lee: Iets in de twintig.

Bob: Hoe ziet ze eruit?

Lee: Als Shirley Temple. (*er volgt een heel lange stilte*) Nou, zeg je niks?

Bob: Wat moet ik zeggen. Je woont op een door God verlaten plek met een heel aardige imbeciel die eruit ziet als Shirley Temple. Wie is die derde? Dracula?

Lee: Nee, die woont boven.

Bob: ...Een van ons is gek en ik denk dat jij dat bent.

Lee: Nou ja, hij is niet echt Dracula....

Bob: Dat is een pak van mijn hart.

Lee: ...Hij is gewoon een engerd. Heel groot en mager en altijd in het zwart en hij gaat haast nooit uit en helemaal niet overdag. Vind je dat niet eigenaardig?

Bob: Oh, ja. Jij en Shirley Temple zijn heel gewoon, maar die vent is eigenaardig.

Lee: (*geïrriteerd*) Nou, hij kan best gevaarlijk zijn. Wat moet ik doen als ik hem op de trap tegenkom?

Bob: Hou hem knoflook onder zijn neus, dan valt-ie dood neer! Wie woont hier nog meer?

Lee: Tracy Varetta. Die heb ik nog niet ontmoet.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto